№ 4 (16) Warszawa, lipiec — sierpień 1930 Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY
POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

ZARZĄDZENIA i OKÓLNIKI D. P. M. T.

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 1901/IX/I/30.

W sprawie opłat stemplowych od pism, sporządzanych przy udzielaniu plantatorom tytoniu długoterminowych pożyczek oraz przy udzielaniu im zaliczek.

Warszawa, dnia 2 lipca 1930 r.

Do

Urzędów Wykupu Tytoniu w Borszczowie, Krzemieńcu, Lublinie i Zabłotowie,

Urzędów Wykupu Tytoniu i Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych w Grudziądzu i Jagielnicy,

Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych w Grodnie, Monasterzyskach i Wodzisławiu.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego podaje do wiadomości i zastosowania się wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu, udzielone pismem z dnia 12 czerwca 1930 r. L. D. V. 4026/6/29 w sprawie opłat stemplowych od pism, sporządzanych przy udzielaniu plantatorom tytoniu długoterminowych pożyczek na cele inwestycyjne, związane z uprawą tytoniu, oraz przy udzielaniu tym plantatorom zaliczek na rachunek należności za tytoń, dostawiany Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu:

I. Skrypt dłużny plantatora tytoniu, ustalający jego obowiązek spłaty pożyczki, udzielonej mu przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego na podstawie instrukcji z dnia 5 kwietnia 1927 r. L. 5972/IX/27 (Dz. Urz. D. P. M. T. Nr. 6 z roku 1928) na pokrycie wydatków inwestycyjnych, połączonych z uprawą tytoniu (wzór C do tej instrukcji) podlega w myśl art. 114 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570 (opłacie stemplowej w wysokości 0,5% z doliczeniem 10% dodatku od wymienionej w skrypcie dłużnym sumy pożyczki.

II. Oświadczenie osoby trzeciej, na mocy którego osoba ta celem zabezpieczenia pożyczki, o której mowa wyżej, przyjmuje na siebie niezależnie od ustanowionego już poprzednio zabezpieczenia hipotecznego osobistą solidarną odpowiedzialność z całego swego majątku za zobowiązania, wynikające ze skryptu dłużnego, zeznanego przez plantatora, otrzymującego pożyczkę, podlega opłacie stemplowej w wysokości zł 3,— w myśl art. 117 powołanej ustawy o opłatach stemplowych.

III. Pismo, wystawione przez plantatora, który otrzymał pożyczkę na inwestycje, związane z uprawą tytoniu, a tyczące się przedłużenia terminu spłaty pożyczki (wzór D do powołanej wyżej instrukcji) o udzielaniu pożyczek) podlega opłacie stemplowej w wysokości zł. 3.— w myśl art. 139 ustawy o opłatach stemplowych.

IV. Oświadczenie osoby trzeciej tej samej treści, jaką podano w pkt. II, a wiążące się z dokumentem, wymienionym w pkt. III, podlega opłacie

stemplowej w wysokości zł. 3.— w myśl art. 117 ustawy o opłatach stemplowych.

V. Kwity, któremi plantator potwierdza odbiór rat przyznanej mu pożyczki na cele inwestycyjne, związane z uprawą tytoniu, **nie podlegają opłacie stemplowej** (wykładnia o opłatach stemplowych Nr. 153, ogłoszona w Nr. 17 Dz. Urz. Min. Skarbu z roku 1928). W związku z tem skreśla się w § 13 instrukcji Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 5 kwietnia 1927 r. L. 5972/IX/27 o udzielaniu pożyczek plantatorom tytoniu słowa „za kwitami odpowiednio ostemplowanemi" i w miejsce ich zamieszcza się zdanie następujące: „Kwity, któremi plantator potwierdza odbiór raty pożyczki nie podlegają opłacie stemplowej", „wykładnia o opłatach stemplowych Nr. 153 ogłoszona w Nr. 17 Dz. Urz. Min. Skarbu w roku 1928".

VI. Dokument, którym plantator potwierdza otrzymanie zaliczki, przyznanej mu stosownie do instrukcji Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 15 czerwca 1928 r. L. 13886/IX/28 (Dz. Urz. D. P. M. T. Nr. 6 z r. 1928) na rachunek należności za tytoń, który zobowiązał się wyprodukować i dostawić Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu (zobowiązanie dłużne wzór A tej instrukcji) nie podlega opłacie stemplowej na mocy art. 73 pkt. 3 ustawy o opłatach stemplowych w związku z ust. 5 art. 72 tej ustawy. Jeżeli jednakowoż w powyższym dokumencie zawarte jest oświadczenie osoby trzeciej, którem osoba ta ręczy za wykonanie obowiązków dłużnika, wymienionych w tym dokumencie solidarnie całym swoim majątkiem, to wówczas od dokumentu tego pobiera się opłatę stemplową w wysokości zł. 3.— w myśl art. 117 ustawy o opłatach stemplowych.

W związku z tem wyjaśnieniem należy § 10 powołanej instrukcji o sposobie udzielania plantatorom tytoniu zaliczek zmienić w następujący sposób: „Zobowiązanie dłużne, sporządzone według wzoru A, zasadniczo jest wolne od opłaty stemplowej, a mianowicie na mocy art. 73 pkt. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (D. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) w związku z ustępem 5-tym art. 72 oraz z art. 2 tej ustawy; jeżeli jednak dokument według wzoru A zawiera poręczenie (ustęp przedostatni wzoru A) to podlega opłacie w wysokości zł. 3.— w myśl art. 117 powołanej ustawy.

VII. Kwity, któremi plantator tytoniu potwierdza odbiór z kasy urzędu lub zakładu Polskiego Monopolu Tytoniowego przyznanej mu zaliczki na rachunek należności za tytoń, nie podlegają opłacie stemplowej, a to w myśl art. 73 pkt. 3 ustawy o opłatach stemplowych w związku z ustępem 5-tym art. 72 tej ustawy. Stosownie do tego wyjaśnienia należy w ustępie pierwszym §-u 11 instrukcji o sposobie udzielania plantatorom tytoniu zaliczek skreślić wyrazy „Za kwitem należycie ostemplowanym" i zastąpić je wyrazami: „za kwitem, który jest wolny od opłaty stemplowej w myśl art. 73 pkt. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 98 poz. 570) w związku z ust. 5-tym art. 72 tej ustawy".

Zgodnie z przedstawioną wyżej wykładnią o opłatach stemplowych urzędy i zakłady monopolu tytoniowego, zarządzające okręgami uprawy tytoniu zaprzestaną pobierania opłat stemplowych przy wypłacie plantatorom tytoniu zaliczek na uprawę tytoniu tak od zobowiązań dłużnych, jak też od pokwitowań z odbioru gotówki. Jedynie od poręczenia osoby trzeciej za prawidłową spłatę zaliczki przez plantatora należy ściągnąć opłatę stemplową w wysokości zł. 3.—.

W końcu Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zwraca uwagę, że sposób pobierania opłat stemplowych od pism wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe, podany jest w instrukcji wydanej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, a ogłoszonej w Nr. 36 pod poz. 410 Dz. Urz. Ministerstwa Skarbu z roku 1928.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego:

(—) *Dr. Kreutz.*

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 2836/IV/1/30.

W sprawie opłat stemplowych od pism, sporządzanych przy przyznawaniu koncesjonowanym sprzedawcom wyr. tyt. kredytu, na pobór tychże wyrobów (uzupełnienie okólnika, ogłoszonego w Dz. Urz. Min. Skarbu z r. 1928 Nr. 32 — 33, poz. 363).

Warszawa, dnia 21 lipca 1930 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udziela na skutek reskr. Ministerstwa z dnia 12 czerwca 1930 r. L. D. V. 935/6/29, a w związku z okólnikiem z dnia 31 października 1928 r. L. 23318.V.28, ogłoszonym w Dz. Urz. Min. Sk. z 1928 r. Nr. 32—33, poz. 363) — następujących wskazówek co do opłat stemplowych od pism, sporządzanych przy przyznawaniu koncesjonowanym sprzedawcom wyrobów tytoniowych kredytu, na pobór tychże wyrobów:

1) Podanie o udzielenie kredytu (wzór 1) nie podlega opłacie stemplowej (art. 141, punkt 13 u. o. s.);

2) List gwarancyjny (wzór II), podlega opłacie stemplowej w wysokości zł. 3.— (art. 117 u. o. s.);

3) Dokument zastawu papierów wartościowych (wzór III) podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,1% od wysokości zabezpieczenia (punkt IV powołanego okólnika) (art. 82, ustęp pierwszy, u. o. s.);

4) Dokument ustanowienia hipoteki (wzór IV) względnie „zapis ewikcji hipotecznej" w formie aktu notarjalnego, wymieniony w punkcie 3 wzoru V „b", podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,1% od sumy kaucji (art. 82, ustęp pierwszy, u. o. s.);

5) Promesa „wzory Nr. V „A" i V „b") nie podlega opłacie stemplowej, jako niewymieniona w części drugiej u. o. s.;

6) Oświadczenie pisemne o przyjęciu promesy, określone w punkcie 6 wzoru V „A" oraz w punkcie 6 wzory V „b":

a) podlega opłacie w wysokości zł. 3.— w przypadku sporządzenia dokumentu zastawu papierów wartościowych, wymienionego wyżej pod 3) lub dokumentu ustanowienia hipoteki względnie zapisu ewikcji hipotecznej, wymienionych wyżej pod 4) (art. 134 u. o. s. w związku z art. 82, punktem 6 tejże ustawy),

b) podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,1% od sumy udzielonego kredytu w razie złożenia tylko listu gwarancyjnego, wymienionego wyżej pod 2) (art. 134, ustęp drugi, u. o. s.);

7) Punkt 6 promesy (wzór V „A" względnie V „b") uzupełnia się następującym passusem końcowym: „jak również znaczki stemplowe za . . zł. . . . gr., tytułem opłaty stemplowej od wymienionego oświadczenia pisemnego".

W miejscu wykropkowanem należy stosownie do zachodzących okoliczności, o których mowa wyżej w punkcie 6, wstawić bądź cyfrę 3) przed skrótem „zł", bądź kwotę, obliczoną według stawki 0,1% od kwoty kredytu (bez dodatku 10%-go). Dostarczone znaczki stemplowe ma Izba Skarbowa nakleić na oświadczeniu pisemnem w przedmiocie przyjęcia promesy, skasować je za pomocą pieczęci urzędowej oraz zaopatrzyć w poświadczeniu o wymiarze według wzoru przywidzianego w §-ie 6 Instrukcji w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe, ogłoszonej w n-rze 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1928 r.;

8) Izba Skarbowa (Śląski Urząd Wojewódzki— Wydział Skarbowy) ma przed ostatecznem załatwieniem sprawy t. j. przed sporządzeniem zawiadomienia według wzoru VI (niezależnie od stwierdzenia czy dostarczono znaczki stemplowe, o których mowa wyżej pod 7) zbadać, czy została uiszczona w należnej wysokości opłata stemplowa, wymieniona wyżej pod 2, względnie pod 3, względnie pod 4. W razie stwierdzenia, że opłata nie została uiszczona lub, że uiszczono ją w niedostatecznej wysokości należy wezwać petenta do dostarczenia znaczków stemplowych, których wartość nominalna ma wynosić tyle, ile wynosi należna opłata bez doliczenia dodatku 10%-go i od zadośćuczynienia temu wezwaniu uzależnić ostateczne załatwienie sprawy. Znaczki stemplowe, dostarczone na skutek tego wezwania należy nakleić na właściwym dokumencie zabezpieczenia i postąpić w sposób podany w §-ie 6 instrukcji powołanej wyżej pod 7).

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) *Dr. A. Kreutz.*

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 4063/VIII/30.

W sprawie siedzenia kobiet-robotnic Fabryk P. M. T. przy pracy.

Warszawa, dnia 24 lipca 1930 r.

Do wszystkich Fabryk Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Hasłem racjonalnej organizacji pracy jest „minimum wysiłku, — maximum wydajności".

Przy realizacji tych postulatów wielką rolę odgrywają warunki higjeniczne warsztatu pracy, gdyż od nich zależy stopień zmęczenia pracownika.

Nie biorąc nawet pod uwagę względów humanitarnych, które w instytucji państwowej same przez się winny decydować o zapewnieniu robotnikom jaknajzdrowszych warunków pracy, stwierdzić należy, że każdy krok naprzód w kierunku ulepszenia w warsztatach pracy urządzeń higjenicznych, wywołuje również dodatni efekt gospodarczy.

Jak wykazały fachowe badania, wybitny wpływ na wydajność pracownika mają kwestje wentylacji, temperatury, oświetlenia i t. d.

Polski Monopol Tytoniowy, stawiając robotników w dobrych warunkach zdrowotnych, uzyska nietylko możność bezpośredniego podniesienia norm dziennych produkcji, ale również będzie mógł zapewnić sobie zdrowie i zdolność do pracy robotników przez okres dłuższy, co znowu odbije się finansowo na zmniejszeniu świadczeń emerytalnych.

W szeregu wymagań higjeny jedno z najważniejszych miejsc zajmuje kwestja pozycji przy pracy. Praca w pozycji stojącej jest najwięcej męcząca, należy więc jej unikać, dobierając typ stołka przystosowany do rodzaju pracy. Praca stojąca jest szkodliwa zwłaszcza dla kobiet, szczególnie podczas ciąży.

Powyższe motywy skłaniają Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w dobrze zrozumianym interesie przedsiębiorstwa do przedsięwzięcia akcji, celem zatrudniania możliwie wszystkich robotnic w pozycji siedzącej Zauważa się tutaj, że wiele prac, wykonywanych dotąd siłą tradycji przez robotnice w pozycji stojącej, zastąpić można przy dobrych chęciach pracą siedzącą po wprowadzeniu drobnych, niekosztownych zmian w urządzeniach, albo zapomocą innego rozkładu robót.

Praktyka wypracowała kilka typów siedzeń, do zastosowania w różnych wypadkach, odpowiednio do ruchów jakie pracownik musi wykonywać:

1) krzesło zwykłe bez oparcia,
2) krzesło zwykłe z oparciem na plecy,
3) krzesło obracalne bez oparcia,
4) krzesło obracalne z oparciem na plecy,
5) krzesło zwykłe z oparciem dla przedramienia,
6) krzesło obracalne z oparciem dla przedramienia,
7) krzesła przechylane w różnych warjantach.

Konstrukcja krzeseł winna odpowiadać następującym zasadom:

1) oparcie tuż pod klatką piersiową,
2) oparcie w kształcie dopasowane do krzywizny pleców,

3) oparcie dosyć szerokie,
4) siedzenie tak duże, by całe udo znalazło na niem oparcie,
5) siedzenie o krzywiźnie falistej, przód zaokrąglony,
6) siedzenie lekko pochylone w tył,
7) wysokość oparcia i siedzenia dostosowane do danej osoby,
8) oparcie dla nóg,
9) miejsce pracy tak zorganizowane, by pozwoliło siedzieć swobodnie, nie powinno narzucać jednej pozycji nawet w siedzeniu.

Podając powyższe do wiadomości pp. Dyrektorów, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wzywa Panów do współpracy w kierunku dania możności robotnicom pracowania w pozycji siedzącej na odpowiednich stołkach. Celem zebrania odnośnego materjału, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca nadesłać do dni 15-tu sprawozdanie dla każdego oddziału osobno, według następującego wzoru:

Oddział N. N.

1) ogólna ilość kobiet,
2) ilość kobiet siedzących przy pracy,
3) ilość kobiet, pracujących w pozycji zmiennej, z podaniem liczby kobiet, wykonywujących poszczególne roboty i przeciętnego czasu stania i siedzenia;

(Za pracę w pozycji zmiennej uważa się taką, przy której stosunek czasu pracy w jednej pozycji do drugiej jest zbliżony, nie przekraczając 1:4. Nie pracują n. p. w pozycji zmiennej prządki i kukiełczarki fabryk cygarowych, które zasadniczo pracują siedząco, a od czasu do czasu idą po materjał lub oddają półwyrób. Odwrotnie robotnice przy maszynach gilzowych szybkobieżnych, posiadające prymitywne stołki, na których odpoczywają niekiedy, należy uważać za pracujące stojąco).

4) ilość kobiet pracujących stojąco — z wyszczególnieniem liczby kobiet wykonywujących poszczególne roboty.

Do pytania 2) i 3) należy dołączyć uwagi, czy istniejące stołki odpowiadają przy poszczególnych rodzajach robót wymaganiom higjeny wraz z opinją, jaki typ stołka, zdaniem p. Dyrektora, byłby możliwy i najodpowiedniejszy przy danej pracy.

Do pytania 4) należy pozatem dołączyć uwagi:

a) przy jakich rodzajach pracy byłoby możliwe zatrudnienie pracownic stałe lub zmienne w pozycji siedzącej przy pewnych zmianach urządzeń lub rozkładu pracy, (projektowane reformy należy bliżej wyszczególnić);
b) jakie typy stołków przy poszczególnych robotach umożliwiłyby pracę siedzącą i jaka ilość stołków każdego typu byłaby potrzebna.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) *Dr. A. Kreutz.*

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 2688/II/F/30.

Warszawa, dnia 26 lipca 1930 r.

Do

wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych (z wyjątkiem Bydgoszczy, Kościana, Wodzisławia).

Okólnikiem Nr. 89 z dnia 1 maja 1930 r. L. 1856/II/F/30 — uregulowała Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego pomiędzy innemi — również sprawę obsługi gilziarek wolnobieżnych (o wydajności do 100.000 sztuk) przyjmując za podstawę, że 1 robotnica obsługuje 2 gilziarki względnie 2 robotnice obsługują 3 gilziarki wolnobieżne.

Jakkolwiek zarządzenie powyższe zostało w przeważnej liczbie fabryk wprowadzone w życie bez żadnych trudności, to jednak Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zmuszona jest poddać je rewizji, a to w związku ze swemi zamierzeniami, mającemi na celu wprowadzenie dla robotnic zajętych przy maszynach pracy siedzącej. Zarządzenie w tej sprawie otrzymają fabryki w dniach najbliższych.

Mając na uwadze, że zorganizowanie obsługi gilziarek wolnobieżnych w sposób określony w okólniku Nr. 89 uniemożliwiłoby wprowadzenie pracy siedzącej dla ich obsługi, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zmienia swoje zarządzenie z dnia 1 maja b. r. L. 1856/II/F/30 w ten sposób, że jedną gilziarkę wolnobieżną (w rozumieniu cytowanego zarządzenia) bez względu na system — obsługiwać będzie na przyszłość jedna robotnica.

Ponieważ wskutek powiększenia obsługi gilziarek wolnobieżnych przez przeznaczenie jednej robotnicy na jedną maszynę, nie zachodzi potrzeba tak silnej obsługi technicznej, t. j. mechaników, jaka została wprowadzona wyżej cytowanem zarządzeniem, przeto Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przeznacza do obsługi gilziarek wolnobieżnych:

a) o wydajności do 60.000 szt. włącz. = 1 mechanik na 12 gilziarek,
b) o wydajności ponad 60.000 szt. — + 1 mechanik na 8 gilziarek.

Pozatem przydziela Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego na 2 mechaników — jednego pomocnika, który musi być stale na oddziale.

W związku z powyższem unormowaniem obsługi gilziarek wolnobieżnych kasuje się przy gilziarkach wolnobieżnych systemu: Nowiński, Rycenberg, Sztern, Rollsystem, Kwart, Lanco, Jezierski, Garnisch, Ideal, Lerner, wolnobież. Siemianow, Rakowicki, Skotnicki, Goldholl, Paschalski, wolnob. Müller— robotnice pomocnicze, które w myśl zarządzenia L. 1856/II/F/30 miały za zadanie donosić ramki (klatki) do każdej gilziarki, zabierać ramki napełnione i przenosić je do składu gilz oraz donosić do maszyn ustnik i bibułkę.

Obecnie czynności te spełniać winny robotnice, zajęte przy obsłudze gilziarek wymienionych typów niezależnie od zasadniczych funkcji obsługi gilziarek wymienionych w zarządzeniu L. 1856/II/F/30.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1930 r.

W końcu Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przypomina, że robotnice zajęte przy maszynach wolnobieżnych, t. j. tych, których wytwórczość nie przekracza 100.000 sztuk dziennie, winny w myśl zarządzenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 31.III.28 r. L. 11702/II/F/28 być zaliczone do kat. III płac.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *Dr. A. Kreutz.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 2617/II/F/30.

Wprowadzenie ustnika jedwabnego i pudełek blaszanych na papierosy „Nil" od dnia 1 sierpnia 1930 r.

Warszawa, dnia 29 lipca 1930 r.

Do
wszystkich Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych Państwowych Magazynów Surowców i Wyrob. Tytoniowych Urzędów Wykupu Tytoniu i Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, że w miesiącu sierpniu przystąpiła do produkcji papierosów „N i l" o nowym ustniku jedwabnym, koloru czerwonego („Rouge Cardinal II"), który zajmie miejsce dotychczasowego ustnika korkowego.

Papierosy „Nil" z nowym ustnikiem jedwabnym, pakowane będą w pudełka blaszane, przy zastosowaniu wewnątrz pudełka wkładek kartonikowych i staniolowych, a zewnątrz papieru pergaminowego, jak to ma miejsce przy papierosach „Egipskie Specjalne".

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zaznacza, że papierosy „Nil" w pudełkach blaszanych, będą mogły być oddane do sprzedaży dopiero po wyczerpaniu dotychczasowych zapasów, t. j. pudełek tekturowych.

Za wykonanie niniejszego zarządzenia czyni Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego Panów Kierowników osobiście odpowiedzialnymi.

Za dyrektora P. M. T.
Naczelnik Wydziału
(—) *A. Lewicki.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 2617/II/F/30.

Wprowadzenie ustnika jedwabnego i pudełek blaszanych na papierosy „Nil" od dnia 1 sierpnia 1930 r.

Warszawa, dnia 29 lipca 1930 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych (Wydział IV) Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy w Katowicach.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia Izbę Skarbową (Śląski Urząd Wojew.), że w najbliższej przyszłości przystępuje do produkcji papierosów „Nil" z nowym ustnikiem jedwabnym w kolorze czerwonym („Rouge Cardinal"), i że papierosy te z ustnikiem jedwabnym pakowane będą w pudełka blaszane.

Powyższe zechcą Izby Skarbowe (Śląski Urząd Woj.) podać do wiadomości władz i organów podległych — aby uniknąć ewent. zakwestjonowania nowych opakowań.

Za dyrektora P. M. T.
Naczelnik Wydziału
(—) *A. Lewicki.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 2717/II/F/30.

W sprawie nieostrożnego zabijania skrzyń.

Warszawa, dnia 30 lipca 1930 r.

Do
Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych wszystkie.

Na skutek licznych zażaleń Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych oraz hurtowników, z powodu uszkodzenia wyrobów tytoniowych przez wystające gwoździe w skrzyniach, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przypomina swoje zarządzenia z dnia 9.IV.1926 L. 11452/II/F/26 i z dnia 22.IV.1929 r. L. 17377/II/F/29 w sprawie nieostrożnego zabijania skrzyń, zaznaczając, że na przyszłość w wypadkach uszkodzenia towaru na skutek nieodpowiedniego zabijania skrzyń pociągać będzie do odpowiedzialności służbowej i zwrotu strat, osoby winne niedopatrzenia w oddziałach należytego zabijania skrzyń.

Za dyrektora P. M. T.
Naczelnik Wydziału
(—) *A. Lewicki.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 14908/VI/30.

W sprawie pakowania wyrobów tytoniowych w opakowania z nowemi etykietami.

Warszawa, dnia 31 lipca 1930 r.

Do
Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych wszystkie.

W związku z częściowem wprowadzeniem pudełek i etykiet z nowymi rysunkami do pakowania wyrobów tytoniowych, w które fabryki zostaną zaopatrzone w czasie najbliższym, poleca się w potwierdzeniach odbioru, oraz w miesięcznych wykazach przychodu i rozchodu i kwartalnych wykazach zapasów pomocniczych artykułów fabrykacyjnych podawać oddzielnie ilości opakowań (pudełka i ety-

kiety) z dotychczasowymi rysunkami, a oddzielnie ilości opakowań (pudełka i etykiety) z nowymi rysunkami, oznaczając te ostatnie literą „N" „nowe".

Opakowania z nowemi etykietami mogą być używane do pakowania wyrobów tytoniowych dopiero po całkowitem zużyciu zapasów pudełek i etykiet obecnie używanych, o ile nie nastąpią w tej sprawie specjalne zarządzenia Dyrekcji.

Jednocześnie poleca się, aby wyroby tytoniowe w opakowaniach z nowymi rysunkami etykiet pod żadnym pozorem nie były pakowane w pakiety i skrzynie razem z wyrobami tytoniowemi w opakowaniu dotychczasowem.

Datę rozpoczęcia pakowania wyrobów tytoniowych w opakowania z nowemi etykietami należy bezzwłocznie podawać Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Za Naczelnika Wydziału
Inspektor
(—) *W. Procner.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 2499/IV/2/30.

Warszawa, dnia 7 sierpnia 1930 r.

Do
wszystkich Zakładów sprzedaży.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, że od dnia 1 sierpnia 1930 r. została zaniechana produkcja pap. „Mazur" i „Fervor", wobec czego należy zaprzestać zgłaszania na nie zapotrzebowań zarówno do Dyrekcji jak i do magazynu rezerwowego Państwowego Magazynu Surowców i wyrobów tytoniowych Warszawa, Nowogrodzka.

Za Kierownika Wydziału
(—) *St. Gałecki.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 1311/I/Og/30.

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1930 r.

Zarządzenie.

Uchylając wszystkie poprzednie zarządzenia w sprawie podziału aprobaty aktów w Dyrekcji P. M. T., a w szczególności zarządzenie z dnia 16 listopada 1927 r. L. 10086/Pr/I/27 oraz późniejsze zarządzenia ustalające podział aprobaty dla poszczególnych Wydziałów Dyrekcji P. M. T., zarządzam co następuje:

A. Zasady ogólne.

Ustalam następujące rodzaje aprobat:
a) aprobatę Dyrektora P. M. T.,
b) aprobaty, wykonywane z upoważnienia Dyrektora P. M. T., a mianowicie:

I aprobata, którą wykonywać będą Wice-Dyrektor, względnie Wice-Dyrektorowie P. M. T. oraz ewentualnie i inni wyżsi urzędnicy Dyrekcji P. M. T., upoważnieni do tego specjalnie przez Dyrektora P. M. T.

II aprobata, która należeć będzie z reguły do Naczelników Wydziałów Dyrekcji P. M. T. i

III aprobata, którą Naczelnicy Wydziałów, w myśl wskazanych dalej postanowień niniejszego zarządzenia będą mogli powierzać urzędnikom swoich Wydziałów.

Jako zasadę ogólną ustalam, iż sprawy niezastrzeżone niniejszym zarządzeniem do aprobaty Dyrektora P. M. T., względnie aprobaty I należeć będą do aprobaty II t. j. do aprobaty Naczelników Wydziałów.

W Generalnym Inspektoracie P. M. T. oraz w Wydziale I D. P. M. T. aprobatę spraw niezastrzeżonych decyzją Dyrektora P. M. T. sprawować będą Generalny Inspektor P. M. T. względnie Naczelnik Wydziału I.

Powierzenie przez Naczelników Wydziałów III aprobaty urzędnikom danych Wydziałów może dotyczyć tylko spraw mniejszej wagi, przyczem powierzenie takie następuje na odpowiedzialność Naczelnika Wydziału; winno ono być dokonane w drodze pisemnej, przyczem odpisy odnośnego zarządzenia Naczelnicy Wydziałów obowiązani będą przesyłać do wiadomości Dyrektora P. M. T., kompetentnego Wice-Dyrektora i Wydziału I.

Aprobanci sprawujący I i II aprobatę podpisywać będą załatwienia przy użyciu klauzuli: „Za Dyrektora P. M. T." z oznaczeniem swego stanowiska służbowego.

Aprobanci sprawujący III aprobatę używać będą glauzuli: „Za Naczelnika Wydziału", oznaczając również swoje stanowisko służbowe, względnie tytuł urzędowy.

Aprobanci sprawujący I aprobatę mogą w zakresie spraw, poddanych pod ich kierownictwo zastrzec specjalnemi zarządzeniami do I aprobaty i sprawy należące w zasadzie, w myśl niniejszego zarządzenia, do aprobaty II. Odpisy takich zarządzeń powinny być przesyłane do Wydziału I, celem utrzymywania w stałej ewidencji zarządzeń, dotyczących prawa aprobaty i związanych z nią odpowiedzialności za czynności służbowe.

Sprawowanie aprobaty niższego stopnia łączy się z reguły z obowiązkiem rewizji załatwień należących w danym zakresie spraw do aprobaty wyższej.

B. Aprobata Dyrektora P. M. T.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. zastrzega się, poza sprawami wyszczególnionymi w postanowieniach szczegółowych niniejszego zarządzenia, przedewszystkiem sprawy następujące:

1) wszystkie sprawy, w których wymaganą jest decyzja Ministra Skarbu;

2) wszystkie sprawy, wymagające w myśl § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 539) uchwały Rady Zawiadowczej P. M. T., w tej liczbie w szczególności projekty ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Rady Ministrów oraz rozporządzeń Ministra Skarbu;

3) korespondencję z Komisją Rewizyjną dla P. M. T.;

4) korespondencję z Prezydjum Rady Ministrów i poselstwami (ambasadami) państw obcych w kraju;

5) korespondencję w sprawach zasadniczego znaczenia z władzami III-ej instancji;

6) odpowiedzi na interpelacje poselskie oraz odpowiedzi na zarzuty podnoszone przez N. I. K.;

7) sprawy organizacyjne zasadniczego znaczenia;

8) przedkładanie planu finansowo-gospodarczego na każdy rok budżetowy, oraz bilansu rocznego;

9) uskutecznianie wydatków z funduszów specjalnych P. M. T., jak fundusz uprawy tytoniu, fundusz na cele opieki dla pracowników P. M. T. i t. p.;

10) zaciąganie zobowiązań i dokonywanie wszelkich wydatków na sumy, ponad 1.000.000 zł.;

11) sprawy kupna i zbycia nieruchomości P. M. T.;

12) odpowiedzi na skargi wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego;

13) umarzanie pretensji nieściągalnych;

14) zarządzenia ogólne normatywne, zasadniczego znaczenia;

15) inne sprawy natury zasadniczej.

C. Postanowienia szczegółowe, dotyczące aprobaty w poszczególnych Wydziałach Dyrekcji P. M. T.

Generalny Inspektorat P. M. T.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należy:

a) ustalanie ogólnych okresowych planów rewizji fabryk i zakładów P. M. T.,

b) decyzje w sprawie wykonania wniosków Generalnego Inspektoratu, postawionych w wyniku przeprowadzonych rewizji, o ile nie nastąpiło uzgodnienie pomiędzy Generalnym Inspektorem, a zainteresowanemi Wydziałami.

Wydział I-szy.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. zastrzega się:

a) przyjmowanie, mianowanie, awansowanie, i zwalnianie ze służby (przenoszenie w stan spoczynku) urzędników P. M. T. i pracowników kontraktowych, zajmujących stanowiska urzędnicze;

b) zaliczanie urzędników i pracowników kontraktowych, zajmujących stanowiska urzędnicze, do monopolowych grup remuneracyjnych;

c) ustalanie zasad szkolenia pracowników P. M. T. oraz określanie wymogów kwalifikacyjnych dla tegoż personelu;

d) obsadzanie stanowisk kierowniczych, a w związku z tem przeniesienia służbowe i delegacje na stanowiska kierownicze;

e) podróże służbowe Gen. Inspekt. P. M. T. i Naczelników Wydziałów D. P. M. T. oraz podróże służbowe zagraniczne;

f) przyznawanie nagród pieniężnych i remuneracji, udzielanie zapomóg w wysokości przekraczającej miesięczne wynagrodzenie pracownika;

g) wdrażanie postępowania dyscyplinarnego przeciwko pracownikom P. M. T.;

h) udzielanie wytknięć i nakładanie kar porządkowych na urzędników P. M. T. za niewłaściwości w urzędowaniu i zachowaniu się oraz za niedbalstwa w służbie;

i) decyzje w sprawie przypisywania do zwrotu urzędnikom P. M. T. zawinionych przez nich strat monopolu;

j) przyznawanie subwencji na cele społeczne i humanitarne;

k) tworzenie nowych, zwijanie oraz przemianowywanie fabryk i zakładów P. M. T.;

l) decyzje w sprawach zawierania poważniejszych ugód z kontrahentami P. M. T. oraz inne ważniejsze dla monopolu decyzje w sprawach, dotyczących działu prawnego;

ł) decyzje, związane z ostateczną likwidacją prywatnego przemysłu tytoniowego (ustalenie cen wykupowych);

m) ważniejsze decyzje w sprawach redagowania i prowadzenia dziennika urzędowego P. M. T.;

n) umieszczanie sprostowań w prasie oraz komunikatów;

o) decyzje w sprawach posiągnięcia do odpowiedzialności karnej redaktorów pism za fałszywe informacje oraz za ubliżenie i zniesławienie w prasie Dyrekcji P. M. T. i urzędników, o ile zniesławienie pozostaje w związku z wykonywaniem czynów służbowych.

Uwaga: Zarządzenia w sprawie podróży służbowych urzędników D. P. M. T., z wyjątkiem Naczelników D. P. M. T., należą do aprobaty tego z Wice-Dyrektorów, któremu dany Wydział podlega. W Gen. Inspektoracie P. M. T. i Wydz. I, aprobata ta należy do Gen. Inspetkora, względnie Naczelnika Wydziału I. Zarządzenie w sprawie podróży służbowych funkcjonarjuszy Fabryk i Zakładów P. M. T. należą do aprobaty Naczelnika Wydziału I.

Wydział II-gi.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należą:

a) ustalanie rocznego programu produkcji fabryk;

b) wprowadzanie produkcji nowych marek wyrobów tytoniowych i zaniechanie dotychczas wytwarzanych;

c) zniesienie lub utworzenie pewnego działu produkcji w poszczególnych fabrykach, inne ważniejsze sprawy organizacji wewnętrznej fabryk i magazynów surowca;

d) produkowanie pewnych marek jako wyrobów dla specjalnych odbiorców i uprawnienie do ich poborów;

e) procedury wyrobów tytoniowych;
f) normalizacja wyrobów tytoniowych (wymiary, jednostki opakowania i t. p.);
g) ogólne instrukcje służbowe dla personelu fabryk i magazynów surowca tytoniowego, oraz ekspertów P. M. T.

Do aprobaty I należą:

a) ustalanie okresowych (miesięcznych) programów produkcji;
b) substytucje proceduralne surowców;
c) przedsiębranie prób w zakresie metod produkcji oraz procedury wyrobów;
d) wnioski na zakup surowców tytoniowych (gatunki, ilości);
c) wnioski personalne w sprawie wysyłania urzędników fabrykacyjnych na naukę względnie studja zagranicą.

Wydział III-ci.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należą:
a) decyzje w sprawach zakupu surowca tytoniowego;
b) ogólne warunki dostaw surowców tytoniowych;
c) umowy międzynarodowe, względnie międzymonopolowe, dotyczące obrotu surowcami;
d) sprawy związane z wykonaniem umowy Polsko-Włoskiej z roku 1924;
e) tworzenie zagranicznych ajencji zakupu surowców tytoniowych;

Do aprobaty I należą:

a) zlecenia wypłat za dostawę zagranicznych surowców tytoniowych w sumach ponad 200.000 zł.;
b) zwalnianie oferentów od składania wadjów, przewidzianych w ogólnych warunkach dostaw;
c) zarządzenia zasadnicze, dotyczące ubezpieczenia tytoniu na wypadek ognia, kradzieży i t. p.;
d) wnioski personalne, przedstawiane w porozumieniu z Wydziałem II w sprawie wyznaczania urzędników, celem dokonania ekspertyzy tytoniu.

Wydział IV-ty.

Do aprobaty Dyrektora należą:
a) ustalanie zasadniczych wytycznych, dotyczących organizacji sprzedaży wyrobów tytoniowych oraz polityki handlowej;
b) ustalanie sieci organizacyjnych monopolowych placówek sprzedaży (magazyny wyrobów tytoniowych, hurtownie i sklepy);
c) tworzenie nowych i zwijanie istniejących hurtowni tytoniowych;
d) wydawanie zasadniczych przepisów, dotyczących sprzedaży wyrobów tytoniowych oraz w stosunku z hurtowymi sprzedawcami wyrobów tytoniowych;
e) sprawy nadawania i cofania koncesji na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych;
f) przeprowadzanie ogólnej rewizji rabatów sprzedawców;
g) decyzje w sprawie nowych sposobów i form sprzedaży wyrobów tytoniowych;
h) wnioski w sprawie ustanawiania cen wyrobów tytoniowych;
i) wnioski w sprawie ustanawiania wysokości opłaty monopolowej;
j) sprawy rejonowania sprzedaży niektórych wyrobów tytoniowych (wyroby nadgraniczne);
k) decyzja w sprawach udziału P. M. T. w targach i wystawach krajowych;
l) sprawy zawierania umów, dotyczących importów obcych wyrobów tytoniowych do Polski oraz eksportu zagranicę wyrobów P. M. T. tudzież sprawy ustanawiania przedstawicielstw handlowych (ajencji sprzedaży) P. M. T. zagranicą;
ł) zarządzanie jednorazowych wydatków w kwocie ponad 10.000 zł. z funduszu ochrony monopolu.

Do aprobaty I należy:

a) rewizja rabatów poszczególnych sprzedawców wyrobów tytoniowych;
b) udzielanie, cofanie i przywracanie kredytów na pobór wyrobów tytoniowych;
c) wydawanie zezwoleń na ekstabulację kaucji hipotecznych, służących na zabezpieczenie kredytów;
d) zmiany rejonów hurtowni;
e) wytaczanie procesów sądowych w związku z nadużyciami koncesjonowanych sprzedawców;
f) ustalanie miesięcznych planów aprowizacyjnych i preliminarza konsumcji;
g) sprawy, związane z wykonaniem umowy Polsko-Gdańskiej, dotyczące zamówień, terminów dostawy i t. p.;
h) sprawy jednorazowych tranzakcji zagranicznych, dotyczących kupna wyrobów tytoniowych;
i) ustalanie wytycznych, dotyczących działalności referatu ochrony monopolowej;
j) uskutecznianie wydatków z funduszu ochrony monopolu w granicach jednorazowych wydatków w wysokości od 500 do 10.000 zł.

Wydział V-ty.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należy:
a) ustalanie planu inwestycyjnego na okres roczny i okresy dłuższe oraz decyzje w sprawie przystąpienia do wznoszenia nowych budowli;
b) zawieranie umów na roboty budowlane i urządzenia mechaniczne na kwoty ponad 500.000 zł.;

c) decyzje w sprawie burzenia budynków i rozbijania na łom zużytych maszyn i urządzeń technicznych wartości inwentarzowej ponad 50.000 zł.;
d) decyzje co do technicznej reorganizacji (mechanizacji) pracy w zakładach P. M. T.

Do aprobaty I należą:

a) sprawy projektów budowlanych, dotyczących przeróbek i głównych remontów w budynkach fabrycznych, magazynowych i biurowych, tudzież budowy bocznic kolejowych, o ile wartość kosztorysowa robót przekracza 20.000 zł.;
b) zawieranie umów budowlanych oraz na dostawę maszyn, urządzeń technicznych i części maszynowych na kwotę od 20 do 50.000 zł.;
c) burzenie budynków i rozbijanie na łom zużytych maszyn i urządzeń technicznych wartości inwentarzowej od 5 do 50.000 zł.;
d) asygnowanie dotacji i zaliczek na kwoty ponad 50.000 zł.

Wydział VI-ty.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należą:
a) decyzje w sprawie zawierania umów na dostawę artykułów pomocniczych i gospodarczych oraz ruchomości na kwotę ponad 250.000 zł.;
b) ustalenie rodzaju i rozmiaru produkcji rocznej fabryki opakowań i etykiet w Poznaniu;
c) decyzje w sprawach zawierania umów długoterminowych (ponad 1 rok).

Do aprobaty I należy:

a) decyzja w sprawie zawierania umów na dostawę pomocniczych artykułów fabrykacyjnych i gospodarczych, na kwotę od 25.000 do 250.000 zł. oraz ruchomości na kwotę od 10.000 do 250.000 zł.;
b) ustalenie norm zużycia wszelkich artykułów pomocniczych i gospodarczych;
c) ustalenie wysokości wydatków, czynionych przez fabryki i zakłady P. M. T., na zakupy bezpośrednie artykułów pomocniczych i gospodarczych;
d) zarządzenie sprzedaży nieużytecznych artykułów pomocniczych i fabrykacyjnych i gospodarczych wartości inwentarzowej, ponad 10.000 zł.;
e) zarządzenie wypłaty zaliczek dostawcom na kwotę ponad 25.000 zł.

Wydział VII.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należy:
a) przepisy o prowadzeniu kasowości i rachunkowości;
b) ustalenia kompetencji poszczególnych Oddziałów;
c) ustalenie okresowych planów uskutecznienia wydatków.

Do aprobaty I należy:

Uskutecznianie miesięcznych przelewów zysków P. M. T. na rachunek Ministerstwa Skarbu.

Wydział VIII-y.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należą:
a) ogólna polityka robotnicza;
b) ogólna regulacja wynagrodzeń robotniczych (wyznaczanie mnożników, ustalanie norm płac robotniczych zasadniczych, dodatków na dzieci, starszeństwo, osobistych i premji);
c) przyznawanie ogółowi robotników wszystkich i poszczególnych fabryk dodatków, zaliczek, zasiłków i nagród pieniężnych;
d) wprowadzanie i kasowanie drugich zmian pracy względnie pracy w godzinach nadliczbowych w całych fabrykach lub w poszczególnych oddziałach;
e) zakładanie instytucji humanitarnych oświatowo-kulturalnych i sportowych;
f) udzielanie pozwoleń na przyjęcie i zwalnianie robotników w ilości, ponad 25 osób jednorazowo;
g) sprawy zasadnicze, dotyczące prowadzenia instytucji humanitarnych, oświatowo-kulturalnych i społecznych.

Do I aprobaty należą:

a) sprawy fachowe szkolenia robotników, personelu dozorującego i praktykantów;
b) udzielanie zezwoleń na przyjęcie i zwalnianie robotników w ilości od 10 do 25 osób jednorazowo oraz zarządzenie wypłaty odprawy zwolnionym;
c) udzielanie zaliczek i subsydjów dla spółdzielni robotniczych w kwotach, nieprzekraczających 5.000 zł. jednorazowo;
d) decyzja w sprawach przyjęć, zwolnień i wydaleń ze służby personelu robotniczego oraz personelu fachowego zakładów P. M. T.
e) decyzje w sprawie przydziału mieszkań w budynkach spółdzielni mieszkaniowej.

Wydział IX-y.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należą:
a) określanie warunków udzielania koncesji na plantację tytoniu t. j. z prawem ustalania jednostek obszaru gruntu pod uprawę, zbierania, suszenia, sortowania, ustanawiania cen i terminów dostawy tytoniu, tudzież kontroli wykonywanej w tym kierunku przez organa nadzoru skarbowego;
b) ustalenie roczne programu produkcji surowców tytoniowych;
c) organizacja okręgów uprawy tytoniu;
d) zarządzenia, dotyczące organizacji i ogólnego planu wykupu krajowego tytoniu;
e) udzielanie subwencyj na prowadzenie doświadczeń nad uprawą tytoniu oraz na propagandę uprawy tytoniu, jak również wszelkie wydatki z funduszu uprawy tytoniu (pożyczki inwestycyjne, zapomogi i t.p.);

f) wszelkie sprawy, dotyczące organizacji Państwowego Zakładu Doświadczalnego Uprawy Tytoniu w Piadykach i Urzędów Wykupu Tytoniu wraz z nowemi inwestycjami;
g) wszelkie zasadnicze zarządzenia zmnieniające administrację i techniczną organizację uprawy tytoniu;
h) zwoływanie i przewodnictwo wszelkich konferencyj i komitetów do spraw uprawy tytoniu, w skład których wchodzą osoby z poza grona urzędników Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Do aprobaty I należą:

a) wydawanie instrukcyj w wykonaniu ogólnych zarządzeń, dotyczących uprawy produkcji, fermentacji i sortowania krajowego surowca tytoniowego;
b) zarządzenia, dotyczące wydatków pieniężnych, niezastrzeżonych do aprobaty Dyrektora P. M. T. na sumę ponad 2.000 złotych;
c) udzielanie wyjaśnień interpretacyjnych w sprawie przepisów normujących krajową produkcję tytoniu;
d) wnioski personalne w sprawie wysyłania urzędników uprawy tytoniu na naukę, względnie studja zagranicę;
e) sprawy zaliczkowania produkcji surowców tytoniowych.

X. Oddział Administracyjny.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należy:

a) dysponowanie pomieszczeniami, zbędnemi dla P. M. T. oraz przekazywanie zbędnych pomieszczeń na inne cele Państwowe;
b) kupno nieruchomości oraz dzierżawa nieruchomości przy wysokości czynszu, ponad 100.000 zł. rocznie oraz zatwierdzanie warunków odnośnych umów;
c) zatwierdzanie projektów i kosztorysów remontów adaptacji i ulepszeń w pomieszczeniach P. M. T. przekraczających kwotę 25.000 zł.
d) decyzja w sprawach zwolnienia przez osoby obce lokali w gmachach P. M. T.;
e) decyzja w sprawach najmu i przydziału lokalów mieszkalnych w pomieszczeniach P. M. T.
f) przyjmowanie pod zarząd P. M. T. nieruchomości uzyskanych od władz państwowych oraz odstąpionych bezpłatnie przez władze komunalne.

Do aprobaty I należą:

a) sprawy dzierżaw nieruchomości przy rocznym czynszu dzierżawnym nieprzekraczającym 50.000 zł.;
b) sprawy rozlokowania i dyslokacji biur Dyrekcji;
c) sprawy zasadnicze, dotyczące porządku, higjeny i bezpieczeństwa w pomieszczeniach P. M. T.
d) zatwierdzanie projektów kosztorysów, remontów i ulepszeń P. M. T. w granicach kwoty od 10.000 do 25.000 zł.;
e) decyzja w sprawach normalizacji środków pomocniczych, urządzeń biurowych, druków oraz utensylji biurowych;
f) decyzja w sprawach wydatkowania i normalizacji wydatków rzeczowych na świadczenia związane z utrzymaniem nieruchomości powyżej 10.000 zł;
g) decyzja w sprawach zasadniczych, dotyczących uprawnień i obowiązków służby niższej i szoferów;
h) decyzja w sprawach racjonalnej gospodarki i dochodowości pomieszczeń P. M. T.

Oddział Transportowy.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należy:

a) ustalanie potrzeb i ilości zakupu samochodów osobowych i ciężarowych oraz przyczepek, tudzież ustalenie cen zakupowych;
b) przydział samochodów osobowych i ciężarowych;
c) zarządzenia normujące używalność samochodów;
d) zarządzenia budowy garażów i instalowania warsztatów reperacyjnych.

Do aprobaty I należą:

1) sprawy planów przewozów,
2) zarządzenia, normujące eksploatację wszelkich środków przewozowych;
2) zarządzenia wypłaty rachunków za przewozy ponad 10.000 zł.;
4) umowy kupna samochodów i polecenie wypłat za ich dostawę;
5) remonty i reparacje samochodów, oraz zakup części zamiennych i akcesorji za kwoty ponad 10.000 zł.;
6) ustalanie ilości oraz potrzeby zakupu koni, powozów, bryczek, sani oraz wózków motorowych i zwykłych do przewozów wewnętrznych na terenach zakładów i fabryk P. M. T., tudzież akceptacja zakupów tychże za kwoty ponad 10.000 zł.

Oddział II/Ks.

Do aprobaty Dyrektora P. M. T. należą:

1) ogólne zarządzenia ustanawiające zasadniczy sposób prowadzenia kalkulacji i statystyki w P. M. T.;
2) Zmiany systemów prowadzenia statystyki i kalkulacji.

Do aprobaty I należą:

1) zarządzenia zmieniające sposób zasadniczy sporządzania stałych zestawień i sprawozdań przez fabryki i zakłady;
2) zarządzenia ustanawiające, uchylające lub zmieniające prowadzenie stałych zapisków, kalkulacji i statystyki w fabrykach i zakładach.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem rozesłania.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego:
(—) *Dr. Kreutz.*

Panom
Generalnemu Inspektorowi Naczelnikom i Kierownikom Wydziałów i Oddziałów
do wiadomości i właściwego stosowania.

Zaznaczam, że w sprawie przyjmowania do służby w P. M. T nowych pracowników zarówno urzędników, jak i robotników, obowiązuje aż do odwołania zarządzenie z dnia 8 czerwca r. b. L. 1013/I/Og/30.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego:
(—) *Dr. Kreutz.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 2863/II/F/30.

W sprawie oznaczania papierosów odnikotynizowanych.

Warszawa, dnia 16 sierpnia 1930 r.

Do
Państwowej Fabryki wyrobów tytoniowych
w Warszawie — Dzielna.

Zarządzeniem z dnia 5 sierpnia 1930 r. L. 13.139/VI/30 — powiadomiona została fabryka, że do wyrobu papierosów „Egipskie" i „Ergo", które to dwa narazie gatunki poddawane są odnikotynizowaniu, będą używane osobne klisze z napisem „Egipskie odnikot.".

Ergo odnikot.

Do czasu przydzielenia Państwowej Fabryce wyrobów tytoniowych w Warszawie—Dzielna jednej maszyny do produkcji papierosów bezustnikowych, będzie ta fabryka otrzymywała papierosy „Egipskie" z Państwowej Fabryki wyrobów tytoniowych w Warszawie — Kaliska.

W związku z uruchomieniem produkcji papierosów odnikotynizowanych na większą skalę, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego uzupełniając zarządzenie z dnia 10 marca 1930 L. 1126/II/F/30 reguluje sposób ich pakowania w pakiety i w skrzynie, w ten sposób, że każdy pakiet zawierający 1.000 szt. papierosów odnikotynizowanych winien posiadać w miejscu przepisanem oznaczenie stemplem:

Egipskie
odnikot.

wzgl.

Ergo
odnikot.

Stempel, na bocznej ściance pakietu, zarządzony L. 13.139/VI/30 z dnia 5 sierpnia 1930 odpada. Skrzynie, w które pakowane będą wyroby odnikotynizowane zawierać będą obok nazwy wyrobu słowo „odnikot.".

Za dyrektora P. M. T.
(—) *A. Lewicki.*
Naczelnik Wydziału

Wszystkim Państwowym Fabrykom Wyrobów Tytoniowych oraz Zakładom Polskiego Monopolu Tytoniowego z wyjątkiem Urzędów wykupu tytoniu, Państwowych Magazynów surowców tytoniów.
udziela się do wiadomości.

Za dyrektora P. M. T.
Naczelnik Wydziału
(—) *A. Lewicki.*

DYREKCJA POLSKIEGO
MONOPOLU TYTONIOWEGO
L. 3520/IV/1/30.

W sprawie szyldów koncesjonowanych przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1930 r.

Do
wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopoli Państwowych.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zamierza w bieżącym roku wydać zarządzenie, normujące sprawę szyldów dla koncesjonowanych przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Ponieważ doszło do wiadomości Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, że niektórzy koncesjonarjusze zaopatrują się w nowe godła państwowe, wykonane zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980 z 1927 roku), względnie z postanowieniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1930 r. w sprawie oznak władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 245 z roku 1930) zechce przeto Urząd powiadomić za pośrednictwem organów Kontroli Skarbowej, sprzedawców wyrobów tytoniowych, by powstrzymali się — niechcąc narażać się na zbędny wydatek — od nabywania nowych godeł państwowych, o których była wyżej mowa.

Za dyrektora P. M. T.
(—) *Abłamowicz.*
Kierownik Wydziału.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu Wydział Skarbowy w Katowicach.
udziela się do wiadomości.

Za dyrektora P. M. T.
(—) *Abłamowicz.*
Kierownik Wydziału.

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 2330/IV/2/30.

Dostarczanie do Zakładów P. M. T. przedmiotów monopolu tytoniowego zakwestjonowanych przez Pol. Państw.

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1930 r.

Do
wszystkich Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych i Urzędów Wykupu Tytoniu.

Podaje się poniżej odpis pkt. III-go Rozkazu Nr. 490 z dnia 14.VI. 1930 r. Gł. Kom. Pol. Państw., wyjaśniającego organom Pol. Państw. jak winny postępować wysyłając zakwestjonowane przedmioty monoplu tytoniowego do Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zauważa się, że wyjaśnienie to jest oparte na postanowieniach zawartych w „Instrukcji w sprawie postępowania ze skonfiskowanemi przedmiotami Pol. Mon. Tyt." ogłoszonej w Dz. Urz. Min. Skarbu L. 32 z 10.12. 1926 r.

Za Dyrektora P. M. T:
(—) *Abłamowicz.*
Naczelnik Wydziału.

M. S. W. Komenda Główna Policji Państw.
KOMENDANT GŁÓWNY

Warszawa, dnia 14 czerwca 1930 r.

ROZKAZ Nr. 490.

III. Dostarczenie do P. M. T. przedmiotów monopolu tytoniowego zatrzymanych przez P. P.

Na skutek interwencji Dyrekcji P. M. T. Nr. 37598/IV/2/29, w sprawie objętej nagłówkiem zarządzam:

Posterunki P. P. niejednokrotnie zatrzymują drobne ilości zagranicznych wyrobów tytoniowych przemycanych do Polski oraz liści tytoniowych, pochodzących z plantacyj nielegalnych lub też wyhodowanych w sposób legalny, lecz niedostarczonych w przepisanym terminie do wykupu. Komendanci posterunków P. P. zamiast przesyłać zatrzymany tytoń pocztą, delegują specjalnie posterunkowych w celu przewiezienia go do Państwowej Fabryki wyrobów tytoniowych, przesyłając rachunek kosztów podróży posterunkowych oraz należnych im diet do Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych lub Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z prośbą o uregulowanie.

Zakwestjonowane wyroby względnie liście tytoniowe są tak różnorodne i w takim stanie, że z reguły przedstawiają minimalną wartość fabrykacyjną, a nawet częściej stanowią bezwartościowy nieużytek, koszta zaś przewozu przez specjalnego delegata są tak znaczne, że nie stoją w żadnym stosunku do wartości zakwestjonowanego materjału.

W związku z powyższem zarządzam, by posterunki P. P. celem uniknięcia zbytecznych kosztów obciążających budżet P. M. T. nie delegowały posterunkowych dla przewiezienia tytoniu, lecz zakwestjonowane przedmioty przesyłały pocztą do urzędów względnie zakładów P. M. T.

Odnośnie kosztów podaję do wiadomości, że koszty przesyłki, do których należą i koszty opakowania ponosi zakład, lub urząd Monopolu Tytoniowego, do którego odesłano przedmiot konfiskaty.

W wypadkach wysyłki znaczniejszej ilści artykułów tytoniowych, połączonej z większemi kosztami, może urząd wysyłający zwrócić się do właściwego urzędu lub zakładu monopolowego z prośbą o udzielenie stosownej kwoty pieniężnej na pokrycie kosztów. Z udzielonej kwoty winien urząd wysyłający wyliczyć się przed odbiorczym zakładem lub urzędem Monopolu Tytoniowego zaraz po uskutecznieniu wysyłki.

Komendant Głównej Policji Państwowej:
(—) *Maleszewski.*

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 2645/IV/2/30.

W sprawie cygar Delicias a 2 szt.

Warszawa, dnia 21 sierpnia 1930 r.

Do
wszystkich Zakładów Sprzedaży.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, że Państwowy Magazyn surowców i wyrobów tytoniowych Warszawa-Nowogrodzka posiada na składzie cygara (krajowe) Delicias a 2 szt., które magazyny mogą tam bezpośrednio zamawiać.

O powyższem należy powiadomić przydzielone do magazynu hurtownie.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *Librach.*
Kierownik Oddziału.

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 2918/II/F/30.

W sprawie ewidencji surowca krajowego.

Warszawa, dnia 22 sierpnia 1930 r.

Do
Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych wszystkich (prócz Bydgoszczy, Kościana, Wodzisławia), Państwowych Magazynów surowców tytoniowych wszystkich, Państwowych Magazynów surowców i wyr. tyt. wszystkich, Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych w Przemyślu i Toruniu, Urzędu Wykupu Tytoniu i Państw. Mag. wyr. tyt. w Grudziądzu.

Nawiązując do rozp. L. 79/II/F/30 z dnia 25.XI. 1929 r. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego

poleca, poczynając od dnia 1 września 1930 r. wykazywać w tablicowych zestawieniach zapasów surowca i w ogólnem zestawieniu zapasu i zapotrzebowania sur. tyt. (dla W. II/F) — zapasy surowca krajowego w poszczególnych sortymentach odrębnie według lat zbioru.

W szczególności wykazać należy w ogólnem zestawieniu zapasów i zapotrzebowania:

1. łącznie sur. krajowy ze zbioru 27 r. ukończonej fermentacji 28 (data pierwotnego zamagazynowania 28) i zbiorów lat poprzednich,
2. sur. krajowy ze zbioru 28 r. ukończonej fermentacji 29 (data pierwotnego zamagazynowania 29),
3. sur. krajowy ze zbioru 29 r. ukończonej fermentacji 30 (data pierwotnego zamagazynowania 30).

Do tego celu należy w ogólnem zestawieniu zapasów i zapotrzebowania rubryki obejmujące sortymenty sur. krajowego: A ,B, C i D podzielić na trzy subpozycje według dat pierwotnego zmagazynowania (do r. 1928, 1929 — 1930). Rubryki obejmujące siekanki machorkowe A i B należy rozdzielić na dwie pozycje: zagraniczne i krajowe. Krajowe zaś na 3 subpozycje według dat pierwotnego zmagazynowania (1928 — 1929 — 1930).

Wobec powyższego wypisywanie czarnym i czerwonym atramentem daty zamagazynowania sur. krajowego, o czem mowa w tut. zarządzeniu z dnia 25.XI. 1929 L. 79/II/F/30 odpada.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *A. Lewicki.*
Naczelnik Wydziału.

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 3552/IV/1/30.

W sprawie zrównania rabatów od wyrobów tytoniowych specjalnych z rabatami od wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej.

Warszawa, dnia 22 sierpnia 1930 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, W. IV. i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydz. Skarbowy w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

W najbliższych dniach ukaże się w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenie Ministra Skarbu o zrównaniu rabatów od wyrobów tytoniowych s p e c j a l n y c h z rabatami od wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej (rabaty od wyrobów importowanych pozostają niezmienione).

Ponieważ hurtownie tytoniowe (rozdzielnie) obowiązane są z dniem wejścia w życie wspomnianego rozporządzenia (według wszelkiego prawdopodobieństwa z dniem 1 września 1930 r. (sprzedawać wyroby tytoniowe specjalne detalistom z podwyższonym o 2% (dwa) rabatem (domowym sprzedawcom o 1%), zbonifikuje się hurtowniom tytoniowym i rozdzielniom w miejscu poborowem nadwyżkę rabatu 2% (dwa procent) od zapasów omawianych (specjalnych) wyrobów tytoniowych, które w dniu wejścia w życie omawianego rozporządzenia znajdować się będą w hurtowniach tytoniowych (nie w sklepach przy hurtowniach), jak również od przesyłek tychże wyrobów tytoniowych, które podług dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, i w tym dniu lub po tym terminie zostaną podjęte przez hurtownie (rozdzielnie).

Wysokość bonifikacji przysługującej hurtowniom (rozdzielniom) w myśl poprzedniego ustępu ustalą właściwe Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych na podstawie zgłoszeń dokonanych przez hurtownie (rozdzielnie) i urzędowego zbadania zapasów wyrobów tytoniowych specjalnych, dokonanego przez organa Kontroli Skarbowej.

Zbadanie zapasu wyrobów specjalnych w hurtowniach (rozdzielniach) winno nastąpić bezwzględnie w dniu wejścia w życie rozporządzenia.

Zgłoszenia zapasów, potwierdzone przez organa Kontroli Skarbowej przedkładają wymienione organa właściwym Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych w ciągu 8 dni od dnia wejścia w życie omawianego rozporządzenia.

O wysokości przyznanej sprzedawcom hurtowym bonifikacji zawiadomią Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych interesowanych i właściwe Państwowe Magazyny Wyrobów Tytoniowych, które przy najbliższym poborze wyrobów tytoniowych przez daną hurtownię zaliczą hurtowniom (rozdzielniom) odpowiednią bonifikację.

Zarazem wyjaśnia się, że z dniem wejścia w życie omawianego rozporządzenia o zmianie rabatów handlowych od wyrobów specjalnych zbędne jest wydawanie detalistom, upoważnionym do sprzedaży wyrobów tytoniowych specjalnych, osobnych „zestawień sort tytoniowych" (konsygnacyj) wyrobów specjalnych, jak również wpisywanie takich poborów w o s o b n o utworzone konta w księdze kontowej i notowanie o s o b n o wydanych wyrobów specjalnych w książce poborowej detalicznych sprzedawców. Wyroby specjalne winny być odtąd wpisywane do ksiąg przedsiębiorstw handlowej i detalicznej sprzedaży łącznie z wyrobami taryfy ogólnej. Od powyższego terminu nie potrzebują również hurtownicy sporządzać osobnych (oddzielnych) zamówień na wyroby tytoniowe specjalne.

Powyższe nie dotyczy wyrobów tytoniowych importowanych, których zamawianie i księgowanie winny być dokonywane, jak dotąd odrębnie.

Ze względu na przypuszczalnie bliski termin wejścia w życie nowego rozporządzenia, zechcą Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki — Wydział Skarbowy) i Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych przy wydawaniu zarządzeń Kontroli Skarbowej traktować sprawę jako nagłą.

Za Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego:
(—) *Dutkowski.*
Generalny Inspektor.

DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

L. 3635/IV/1/30.

W sprawie zmiany miejsc poboru przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1930 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Wydział IV i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy w Katowicach

oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego stwierdziła, że Władze Skarbowe we wnioskach, dotyczących zmiany miejsc poboru przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych (przydzielanie z poborem do innych hurtowni tytoniowych) nie ujmują spraw tych z punktu widzenia wymogów racjonalnej organizacji sprzedaży wyrobów tytoniowych, a mianowicie przedkładają poszczególne prośby detalicznych sprzedawców o zmianę miejsca poboru, nie zajmując zupełnie stanowiska, czy i o ile prośby takie powinny mieć wpływ na zmianę miejsca poboru przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży, znajdujących się w tej samej miejscowości lub najbliższej okolicy.

Opisany stan rzeczy doprowadza do takich anomalij w organizacji sprzedaży, że niekiedy przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży w tej samej miejscowości pobierają wyroby tytoniowe w kilku różnych hurtowniach, jak również, że w identycznej, anormalnej pod względem poboru wyrobów tytoniowych sytuacji znajdują się przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży w sąsiednich miejscowościach, których podobne położenie (oddalenie od hurtowni, warunki komunikacyjne i t. p.) wymaga traktowania ich (miejscowości) pod względem zaopatrywania w wyroby tytoniowe jako całości.

Z powyższych względów zechcą Izby Skarbowe (Śl. Urząd Wojewódzki) zarządzić, by na przyszłość poszczególne prośby detalistów o zmianę miejsca poboru były uzupełniane przez

a) wyszczególnienie, czy w danej miejscowości znadują się jeszcze inne przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych, a w danym razie, gdzie one zaopatrują się w wyroby tytoniowe i ewentualnie, czy ze względu na racjonalną organizację nie należałoby również zmienić ich miejsca poboru;

b) podanie, czy w analogicznych warunkach (oddalenie, komunikacja i t. p.) nie znajdują się przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży w innych sąsiednich miejscowościach, a w danym razie przedstawić, w porozumieniu z zainteresownymi detalistami, wnioski na jednoczesną zmianę miejsca poboru tych detalistów.

Nadmienia się w końcu, że zasadniczym momentem, który ma decydujący wpływ przy rozpatrywaniu wniosków o zmianę miejsc poboru przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych jest wzgląd na konieczność dania koncesjonarjuszom wymienionej kategorji sprzedaży jak najlepszych warunków poboru, a mianowicie zmniejszenia o ile możności oddalenia od miejsca poboru, przy uwzględnieniu dogodności środków komunikacyjnych, nie odrywania go od centrów handlowych, do których odnośne miejscowości ciążą pod względem zaopatrywania się w inne artykuły i t. p.

Ponieważ obecny stan organizacji rejonów hurtowni tytoniowych nie zawsze odpowiada powyższym wymogom, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego oczekuje w tym względzie od Izb Skarbowych (Śląski Urząd Wojewódzki) odpowiednich ogólnych, umotywowanych wniosków.

Za Dyrektora P. M. T.:
(—) *Abłamowicz.*
Naczelnik Wydziału.

Do wszystkich egzemplarzy niniejszego N-ru **Dziennika Urzędowego P. M. T.** załącza się IV zeszyt **Przeglądu Tytoniowego.**

WYDAWCA: DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO.
REDAKTOR: CZESŁAW ROKICKI.
TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. Nr. 53025.